

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Έπιμελητής ύλης:
Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος Πλευράκης
Τ.Θ. 60060, Τ.Κ. 570 01 ΘΕΡΜΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Τηλ. 462 744 Fax: 463 455

8 Αυγούστου 2021

Αιμιλιανού, έπισκ. Κυζίκου +813-20

Μύρωνος έπισκόπου Κρήτης +350

Τριανταφύλλου νεομ. εκ Ζαγοράς +1680

Άναστασίου νεομάρτυρος

του έν Θεσσαλονίκη +1794

Καλλινίκου Μητροπολίτου Έδέσσης

+1984

Κυριακή μετά τήν Έορτήν
τής Μεταμορφώσεως

Ήχος πλ 6΄

Έωθινόν ζ΄

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ρωμ. 15,1-7

Ματθ. 9,27-35

ΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΕΩΘΙΝΟ

Ο ΚΕΝΟΣ ΤΑΦΟΣ

Ίωάν. 20,1-10.

Τήν πρώτη μέρα τής εβδομάδος, τή
«Μία τών Σαββάτων», ή Μαρία ή
Μαγδαληνή έρχεται πρωί ένώ ακόμη

ἦταν σκοτεινά στόν Τάφο πρὶν φτάσουν ἐκεῖ οἱ ἄλλες Μυροφόρες καί βλέπει σηκωμένη τήν πέτρα ἀπό τό μνήμα. Τρέχει λοιπόν ἀμέσως καί εἰδοποιεῖ τόν Πέτρο καί τόν Ἰωάννη καί τούς λέγει: «Σήκωσαν τόν Κύριο ἀπό τόν τάφο καί δέν ξέρομε ποῦ τόν πῆγαν!» Οἱ δύο Μαθηταί σπεύδουν ἐπί τόπου καί διαπιστώνουν ὅτι ὁ τάφος ἦταν κενός!

- 1 **Τ**ῆ μιᾷ τῶν Σαββάτων
 Μαρία ἡ Μαγδαληνή ἔρχεται πρῶτὴ
 σκοτίας ἔτι οὔσης εἰς τό μνημεῖον,
 Τὴν πρώτη μέρα μετὰ τό Σάββατο, τό
 πρωί κι ἐνῶ ἀκόμα ἦταν σκοτεινά, ἔρχεται
 ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή στό μνήμα
 καί βλέπει τόν λίθον
 ἡρμένον ἐκ τοῦ μνημείου.
 καί βλέπει τήν πέτρα σηκωμένη ἀπό τό
 μνήμα.
- 2 **Τ**ρέχει οὖν
 καί ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον
 καί πρὸς τόν ἄλλον μαθητήν
 ὄν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καί λέγει αὐτοῖς:
 Τρέχει λοιπόν καί ἔρχεται στό Σίμωνα
 Πέτρο καί στόν ἄλλο μαθητή πού
 ἀγαποῦσε ὁ Ἰησοῦς καί τούς λέει:
 - ἦραν τόν Κύριο ἐκ τοῦ μνημείου
 καί οὐκ οἶδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.
 Πῆραν τόν Κύριο ἀπό τό μνήμα καί δέν
 ξέρομε πού τόν ἔβαλαν.

- 3 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος
καὶ ὁ ἄλλος μαθητής,
καὶ ἦρχοντο εἰς τό μνημεῖον.
Βγήκαν λοιπόν ἔξω ὁ Πέτρος κι ὁ ἄλλος
μαθητής κι ἔρχονταν στό μνήμα.
- 4 Ἔτρεχον δέ οἱ δύο ὁμοῦ·
Ἔτρεχαν κι οἱ δύο μαζί.
καὶ ὁ ἄλλος μαθητής προέδραμε
τάχιον τοῦ Πέτρου
καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τό μνημεῖον,
Ὁ ἄλλος μαθητής ὅμως ἔτρεξε
γρηγορότερα ἀπό τόν Πέτρο καί ἔφτασε
πρῶτος στό μνήμα.
- 5 καὶ παρακύψας
βλέπει κείμενα τά ὀθόνια·
οὐ μέντοι εἰσῆλθεν.
Ἔσκυψε μέσα καὶ βλέπει τά σάβανα στό
ἔδαφος, δέν μπῆκε ὅμως μέσα.
- 6 Ἔρχεται οὖν Σίμων Πέτρος
ἀκολουθῶν αὐτῷ
καὶ εἰσῆλθεν εἰς τό μνημεῖον
Ἐφτασε μετά κι ὁ Σίμων Πέτρος, πού
ἔρχόταν πίσω του, καὶ μπῆκε μέσα στό
μνήμα.
καὶ θεωρεῖ τά ὀθόνια κείμενα
καὶ τό σουδάριον,
- 7 ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ,
Καὶ βλέπει τά σάβανα κάτω στό ἔδαφος
καὶ τό σουδάριο, μέ τό ὁποῖο εἶχαν δέσει τό

κεφάλι τοῦ Ἰησοῦ,
οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον,
ἀλλὰ χωρίς,
έντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον.

νά μὴν εἶναι μαζί μέ τά σάβανα, ἀλλά
χωριστά σέ μιά μεριά τυλιγμένο.

- 8 Τότε οὖν εἰσῆλθε καί ὁ ἄλλος μαθητής
ὁ ἐλθών πρῶτος εἰς τό μνημεῖον
καί εἶδε καί ἐπίστευσεν.

Ἐκείνη τή στιγμή μπῆκε μέσα κι ὁ ἄλλος
μαθητής πού εἶχε ἔρθει πρῶτος στό μνημα
τά εἶδε καί πίστεψε

- 9 Οὐδέπω γάρ ἤδεισαν τήν Γραφήν,
ὅτι δεῖ αὐτόν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι.

Γιατί ὡς τότε δέν εἶχαν καταλάβει ἀκόμη
τή Γραφή, πού λέει ὅτι ἔπρεπε σύμφωνα
μέ τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ ὁ Μεσσίας ν'
ἀναστηθεῖ ἀπό τοὺς νεκρούς.

- 10 Ἀπῆλθον οὖν πάλιν
πρός ἑαυτούς οἱ μαθηταί.

Οἱ μαθητές ἔφυγαν τότε καί γύρισαν πάλι
στό σπίτι τους.

Καταβασία. Ἦχος δ'.

Ὠδή α'.

Σταυρόν χαράξας Μωσῆς,
ἐπ' εὐθείας ράβδῳ,
τήν Ἐρυθράν διέτεμε
τῷ Ἰσραήλ πεζεύσαντι·
τήν δέ ἐπιστρεπτικῶς
Φαραώ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν,

ἐπ' εὔρους διαγράψας
 τό ἀήττητον ὄπλον.
 Διό Χριστῶ ἄσωμεν,
 τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ γ'.

Ράβδος εἰς τύπον
 τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται·
 τῷ βλαστῷ γάρ προκρίνει τόν ἱερέα.
 Τῇ στειρευούσῃ δέ πρόηγ
 Ἐκκλησία νῦν ἐξήνθησε,
 ξύλον Σταυροῦ,
 εἰς κράτος καί στερέωμα.

ᾠδὴ δ'.

Εἰσάκήκοα Κύριε,
 τῆς οἰκονομίας Σου τό μυστήριον,
 κατενόησα τά ἔργα Σου
 καί ἐδόξασά Σου τήν Θεότητα.

ᾠδὴ ε'.

Ω τρισμακάριστον ξύλον!
 ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός,
 ὁ Βασιλεύς καί Κύριος·
 δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας
 τῷ ἐν Σοί δελεασθεῖς
 Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί,
 τῷ παρέχοντι
 τήν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ᾠδὴ στ'.

Νοτίου θηρός ἐν σπλάγχχνις

παλάμας Ἰωνᾶς
 σταυροειδῶς διεκπετάσας,
 τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς.
 Ὅθεν, τριήμερος ἐκδύς,
 τήν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν
 ὑπεζωγράφησε
 τοῦ σαρκί προσπαγέντος
 Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
 καί τριημέρω ἐγέρσει
 τόν κόσμον φωτίσαντος.

ᾠδή ζ΄.

Εκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς
 λαούς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς
 καί δυσφημίας θεοστυγοῦς.
 ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε
 θυμός θηριώδης, οὗ πῦρ βρόμιον·
 ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοβόλῳ πνεύματι
 πυρί συνόντες ἔψαλλον·
 Ὁ ὑπερύμνητος
 τῶν Πατέρων καί ἡμῶν,
 Θεός, εὐλογητός εἶ.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν
 καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.

ᾠδή η΄.

Εὐλογεῖτε, Παῖδες,
 τῆς Τριάδος ισάριθμοι,
 Δημιουργόν Πατέρα Θεόν·
 ὑμνεῖτε τόν συγκαταβάντα Λόγον
 καί τό πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα
 καί ὑπερυψοῦτε τό πᾶσι ζωήν παρέχον

Πνεῦμα πανάγιον εἰς τούς αἰῶνας.

ᾠδή θ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Μυστικός εἶ Θεοτόκε Παράδεισος,
ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν,
ὕψ' οὗ τό τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον ἐν γῆ
πεφυτούργηται δένδρον.
Δι' οὗ νῦν ὑψουμένου,
προσκυνοῦντες Αὐτόν Σέ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον Ζ'

Ὅτι ἦραν τόν Κύριον
τῆς Μαρίας εἰπούσης
ἐπί τόν τάφον ἔδραμον
Σίμων Πέτρος καί ἄλλος
μύστης Χριστοῦ, ὃν ἠγάπα·
ἔτρεχον δέ οἱ δύο
καί εὔρον τά ὀθόνια
ἐνδον κείμενα μόνα
καί κεφαλῆς
ἦν δέ τό σουδάριον χωρίς τούτων·
διό πάλιν ἠσύχασαν,
τόν Χριστόν ἕως εἶδον.

[Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου

Ἦχος β'. Τοῖς Μαθηταῖς

Ὅτε ὁ θῆρ ἐφώρμησε,
κατὰ τῆς Ἐκκλησίας,
Λέων ὁ μιζοβάρβαρος
ὁ ἀκόρεστος Ἄδης,

μὴ προσκυνεῖσθαι κελεύσας,
 τὰς πανσέπτους Εἰκόνας,
 τότε στερρῶς διήλεγξας,
 μάκαρ Αἰμιλιανέ, τὴν βδελυράν,
 θεόμαχον αἴρεσιν τοῦ τυράννου,
 ὑφ' οὗ πικρὰς ὑπήνεγκας,
 ἐξορίας καὶ θλίψεις.]

**Ἑξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς
 Ὁμοιον**

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε,
 Μαθητῶν τοὺς προκρίτους,
 λαβῶν μετεμορφώθης νῦν,
 ἐν Θαβῶρ τῷ ἁγίῳ,
 ἐν ᾧ Μωσῆς καὶ Ἡλίας,
 παρειστήκεισαν τρόμῳ,
 δουλοπρεπῶς σοι Δέσποτα,
 συλλαλοῦντες, μεθ' ὧν σε,
 Χριστέ Σωτήρ,
 σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι προσκυνοῦμεν,
 τὸν ἐκ Παρθένου λάμψαντα,
 εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Μεγάλα καὶ παράδοξα
 δι' ἐμέ κατειργάσω,
 Χριστέ μου πολυέλεε,
 ἐκ παρθένου γὰρ κόρης
 ἐτέχθης ἀνερμηνεύτως
 καὶ Σταυρόν κατεδέξω
 καὶ θάνατον ὑπομείνας
 ἐξανέστης ἐν δόξῃ

καί τήν ἡμῶν
 φύσιν ἠλευθέρωσας τοῦ θανάτου.
 Δόξα, Χριστέ, τῇ δόξῃ Σου·
 δόξα τῇ Σῇ δυνάμει.

Δοξαστικόν Ζ΄.

Ἦχος βαρῦς

Ιδού σκοτία καί πρωΐ
 καί τί πρός τό μνημεῖον, Μαρία ἔστηκας,
 πολύ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν;
 ὑφ' οὗ ποῦ τέθειται ζητεῖς ὁ Ἰησοῦς.
 Ἄλλ' ὄρα τοὺς συντρέχοντας μαθητάς,
 πῶς τοῖς ὀφθονίοις καί τῷ σουδαρίῳ
 τήν ἀνάστασιν ἐτεκμήραντο
 καί ἀνεμνήσθησαν
 τῆς περὶ τούτου Γραφῆς.
 Μεθ' ὧν καί δι' ὧν
 καί ὑμεῖς πιστεύσαντες
 ἀνυμνοῦμέν Σε τόν ζωοδότην Χριστόν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἀντίφωνον α΄. Ἦχος β΄. Ψαλμός 47

Μέγας Κύριος καί αἰνετός σφόδρα
 ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἁγίῳ Αὐτοῦ.

Ψαλ. 144,3

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου
 Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Ὁρη Σιών τά πλευρά τοῦ βορρᾶ,
 ἡ πόλις τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου.

Καθάπερ ἠκούσαμεν, οὕτω καὶ εἶδομεν
 ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων,
 ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν·
 ὁ Θεός ἐδεμελίωσεν αὐτήν εἰς τὸν αἰῶνα.

Κατά τό ὄνομά Σου, ὁ Θεός,
 οὕτως καί ἡ αἰνεσίς Σου
 ἐπί τά πέρατα τῆς γῆς·
 δικαιοσύνης πλήρης ἡ δεξιὰ Σου.

Ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Θεός ὁ Θεός ἡμῶν
 εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος·
 αὐτός ποιμανεῖ ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἀντίφωνον β΄.

ᾠχος β΄. Ψαλμός 86.

Οἱ δεμέλιοι Αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ,
 ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ μεταμορφωθείς,
 ψάλλοντάς Σοι· Ἀλληλούϊα.

Ἄγαπᾶ Κύριος τὰς πύλας Σιών
 ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περί Σοῦ
 ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Μήτηρ Σιών ἐρεῖ ἄνθρωπος
 καὶ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ
 καὶ Αὐτός ἐδεμελίωσεν αὐτήν ὁ Ὑψιστος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὁ Μονογενῆς Υἱός ...

Ἀντίφωνον γ΄.**Ἦχος βαρύς. Ψαλμός 88.**

Τά ἐλέη Σου, Κύριε, εἰς τόν αἰῶνα ἄσομαι
 εἰς γενεάν καί γενεάν ἀπαγγελῶ
 τήν ἀλήθειάν Σου ἐν τῷ στόματί μου.

2

Μετεμορφώθης
 ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός,
 δείξας τοῖς Μαθηταῖς Σου
 τήν δόξαν Σου, καθώς ἠδύναντο.
 Λάμψον καί ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς,
 τό φῶς Σου τό ἀίδιον,
 πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου·
 Φωτοδότα, δόξα Σοι.

Κύριε,
 ἐν τῷ φωτί τοῦ προσώπου Σου πορεύονται
 καί ἐν τῷ ὀνόματί Σου ἀγαλλιάσονται
 ὅλην τήν ἡμέραν.

166

Εὐλογητός Κύριος εἰς τόν αἰῶνα.
 Γένοιτο, γένοιτο.

Εἰσοδικόν.**Ψαλμός 35,10**

Ὅτι παρά Σοί πηγὴ ζωῆς, Κύριε,
 ἐν τῷ φωτί Σου ὁψόμεθα φῶς.

Ψαλ. 35,10

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ,
 ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν
 ψάλλοντάς Σοι, Ἀλληλούϊα.

Ἀπολυτίκιον ἀναστάσιμον

Ἄγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τό μνήμα Σου
καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν·
καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ,
ζητοῦσα τό ἄχραντόν Σου Σῶμα·
ἐσκύλευσας τόν Ἄδην,
μή πειρασθεῖς ὑπ' αὐτοῦ·
ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ,
δωρούμενος τήν ζωήν.
Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Κύριε, δόξα Σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρῦς.

Μετεμορφώθης ...

Κοντάκιον αὐτόμελον. Ἦχος βαρῦς.

Ἐπί τοῦ ὄρους μετεμορφώθης
καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί Σου
τήν δόξαν Σου,
Χριστέ ὁ Θεός, ἐθεάσαντο·
ἵνα ὅταν Σε ἴδωσι σταυρούμενον,
τό μέν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον,
τῷ δέ κόσμῳ κηρύξωσιν,
ὅτι Σύ ὑπάρχεις ἀληθῶς
τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα.

**Ὁ εἰρμός τῆς εἰώδῆς
τῆς Μ. Πέμπτης**

Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης
συνδεόμενοι οἱ Ἀπόστολοι
τῷ δεσπόζοντι τῶν ὄλων
ἐαυτούς Χριστῷ ἀναθέμενοι

ὠραίους πόδας ἐξαπενίζοντο
εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην.

Ἡ Εὐχή τοῦ Τρισαγίου

Ο Θεός, ὁ Ἅγιος,
ὁ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος,
ὁ τρισαγίῳ φωνῇ
ὑπὸ τῶν Σεραφεῖμ ἀνυμνούμενος
καὶ ὑπὸ τῶν Χερουβείμ δοξολογούμενος
καὶ ὑπὸ πάσης ἐπουρανίου δυνάμεως
προσκυνούμενος·
ὁ ἐκ τοῦ μή ὄντος
εἰς τό εἶναι παραγαγὼν τὰ σύμπαντα·
ὁ κτίσας τὸν ἄνθρωπον
κατ' εἰκόνα Σὴν καὶ ὁμοίωσιν
καὶ παντί Σου χαρίσματι κατακοσμήσας·
ὁ διδούς αἰτοῦντι σοφίαν καὶ σύνεσιν
καὶ μὴ παρορῶν ἁμαρτάνοντα,
ἀλλὰ θέμενος ἐπὶ σωτηρίᾳ μετάνοιαν·
ὁ καταξιώσας ἡμᾶς,
τούς ταπεινούς καὶ ἀναξίους δούλους Σου
καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ
στῆναι κατενώπιον τῆς δόξης
τοῦ ἁγίου Σου θυσιαστηρίου
καὶ τὴν ὀφειλομένην Σοι προσκύνησιν
καὶ δοξολογίαν προσάγειν·
Αὐτός, Δέσποτα, πρόσδεξι
καὶ ἐκ στόματος ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν
τὸν τρισάγιον ὕμνον
καὶ ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί Σου.

Συγχώρησον ἡμῖν πᾶν πλημμέλημα,
 ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον·
 ἀγίασον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα
 καὶ δός ἡμῖν ἐν ὁσιότητι λατρεύειν Σοι
 πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν,
 πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου
 καὶ πάντων τῶν Ἁγίων,
 τῶν ἀπ' αἰῶνός Σοι εὐαρεστησάντων,

Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν
 καὶ Σοί τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν,
 τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
 καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
 νῦν καὶ αἰεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ἀμήν.**

Ἄγιος ὁ Θεός... (γ)

Δόξα... **Κ**αὶ νῦν...

Ἄγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
 ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Θεός, Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν!

Εὐλογημένος εἶ,
 ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας Σου,
 ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβείμ,
 πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ἀμήν.**

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκειμένον. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός 27.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου

καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν Σου.

Πρός Σέ, Κύριε, κεκραύξομαι ὁ Θεός μου.

**Πρός Ρωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα (15,1-7)**

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΣΘΕΝΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΑΣ

Ὁ λόγος αὐτός τοῦ Ἀποστόλου καί τῆς Ἐκκλησίας ἀπευθύνεται πρὸς τά μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τά μέλη καί τέκνα τῆς Ἐκκλησίας.

«Πιστεύω εἰς Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

**«Ὁ Πατὴρ ἀπέσταλκε τόν Υἱόν
Σωτῆρα τοῦ κόσμου!».**

**«Καθὼς ἀπέσταλκέ Με ὁ Πατὴρ
καὶ γὼ πέμπω ὑμᾶς!»**

Δύο εἶναι οἱ θεμελιώδεις στόχοι, οἱ ὁποῖοι καί καθορίζουν τίς κατευθυντήριες γραμμές τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔργου τῆς.

Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ στερέωσις τῆς οἰκοδομῆς, ἡ πρόοδος καί ὁ ἐξαγιασμός τῶν μελῶν τῆς, αὐτὴ ἡ ἴδια δηλαδή ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ τῶν μελῶν τοῦ σώματος μέ τὴν ἀρμονικὴ λειτουργία καί συνεργασία τῆς κοινωνίας τους στή βίωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ τοὺς τὴν ἐξασφαλίζει τό Ἅγιο Πνεῦμα μέσα στήν Ἐκκλησία. «Μείνατε ἐν Ἐμοί Καὶ γὼ ἐν ὑμῖν. Ἐάν μεί-

νητε ἐν Ἐμοί καί τά ρήματά Μου ἐν ὑμῖν μείνη...» (Ἰωάν. 15,1-17).

Ὁ δεύτερος καί ἐξ ἴσου σπουδαῖος εἶναι ἡ πρόσληψη καί ὁ ἐξαγιασμός τοῦ κόσμου, διά τῆς ἐνώσεώς του μέ τόν Χριστό, διά τῆς ἐνσωματώσεώς του στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπιμένω στήν διατύπωση τῶν δύο αὐτῶν στόχων γιά νά κατανοηθοῦν πληρέστερα.

Ἄν ἡ ἐσωτερική ζωή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ζέουσα βίωση τῆς πίστεως μέ τήν φλόγα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί βράζει δυνατά σάν ἓνα καζάνι, ἡ ἐξωτερική ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς ἐσωτερικῆς καύσεως θά εἶναι μιᾶ δυναμική ἐξόρμηση γιά τήν κατάκτηση καί τή σωτηρία τοῦ κόσμου. «Ἕμεῖς ἐστέ τό ἄλας τῆς γῆς... Ἕμεῖς ἐστέ τό φῶς τοῦ κόσμου... Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. 5, 13-16).

Ἡ ἐσωτερική ζωή τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀρδεύεται μυστικά ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα μέ τό Λόγο καί τή Δύναμη τοῦ Χριστοῦ, καί ἔτσι ἡ Ἐκκλησία ὡς σύνολο, ἀλλά καί οἱ μεμονωμένοι πιστοί ὡς ἄτομα, ἀχτινοβολοῦν τόν ἀγιασμό καί τή χάρη, τό ἄρωμα, τήν «εὐωδία» τοῦ Χριστοῦ.

Μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ κόσμος φωτίζεται, βλέπει τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στή ζωή του παροῦσα καί ἐλκύεται πρὸς τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία. Ἔτσι ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι κοντά στό Θεό καί τόν δοξάζουν καί σώζονται καί αὐξάνονται, ὥσπου νά εἰσελθουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καί νά σωθοῦν μέσα στήν κιβωτό τῆς Ἐκκλησίας.

Στήν πνευματική αὐτή βάση στηρίζεται καί ἀπό αὐτήν ξεκινᾷ τό Ἱεραποστολικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

**Τό ἱεραποστολικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας
εἶναι τό χρέος πού τῆς ἀνέθεσε ὁ Θεός
γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου.**

**Τό χρέος πού ἀνέθεσε ὁ Θεός
σέ ἐκείνους πού κάλεσε κοντά Του
καί ἔσωσε:**

**Νά στραφοῦν πρὸς τοὺς ἄλλους
γιά νά τοὺς ἐλκύσουν
καί νά τοὺς σώσουν.**

Ὅσοι πίστεψαν στό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καί βαπτίστηκαν, ἐνώθησαν μέ τόν Χριστό. Μέ τήν ἔνωσή τους ἀκριβῶς αὐτή μέ τόν Χριστό ἐθεραπεύθηκε ἡ ἀσθένεια τῆς φύσεως πού ἐκληρονόμησαν ἀπό τοὺς γενάρχες, τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐάν, πού ἀμάρτησαν. Στή νέα ζωή τους τώρα μετά τό Βάπτισμα οἱ χριστιανοί, ἐνωμένοι μέ τόν Χριστό συνεχίζουν τήν

ἀποστολή Του στόν κόσμο καί παρα-
τείνουν ἔτσι πάνω στή γῆ τήν παρουσία
Του. Εἶναι ἐντελῶς φυσικό, νά συνεχίζουν
τή ζωή καί τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, πορευό-
μενοι εὐεργετικά πρὸς τοὺς ἄλλους.

Τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ εἶναι πρόσληψη
τοῦ ἄλλου, ἔνωση καί ἁγιασμός. Πλησι-
άζουν οἱ χριστιανοί δηλαδή πού ἐργά-
ζονται τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, πού λειτουρ-
γοῦν ὡς μέλη τοῦ σώματός Του, τοὺς
ἄλλους ἀνθρώπους μέ ἀγάπη καί τοὺς
κερδίζουν. Κατορθώνουν νά τοὺς πάρουν
μέ τό μέρος τους, χαρίζοντάς τους τή
σωτηρία. Αὐτή τήν κίνηση καί πορεία
τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν πρὸς τοὺς
ἄλλους, καί μάλιστα πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς, ὁ
ἀπόστολος Παῦλος τήν χαρακτηρίζει
«πρόσληψη», δηλαδή ἀρπαγή, κατά-
κτηση, ὅπως τό προζύμι «ζυμώνει»,
δηλαδή μεταδίδει τή δύναμή του στό
ἄλεύρι καί τό μεταβάλλει κάνοντας το
βρώσιμο ψωμί. Πρόκειται γιά μιά ἄλλη
δυναμική, παραστατική εἰκόνα τοῦ ρόλου
τῶν Χριστιανῶν μέσα στόν κόσμο. Ἄλλες
τέτοιες εἰκόνες πού χρησιμοποιεῖ ὁ
Χριστός στό Εὐαγγέλιο, εἶναι τό φῶς καί
τό ἀλάτι.

Στή σημερινή ἀποστολική περικοπή ὁ
Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς διδάσκει ὅτι
ἔχομε χρέος οἱ χριστιανοί νά βοηθοῦμε

τούς ασθενείς αδελφούς μας. Ἀλλά αὐτή τή βοήθεια δέν πρέπει νά τήν προσφέρουμε περιμένοντας τήν εὐγνωμοσύνη καί ἀνταπόδοση ἀπό αὐτούς. Ὅπως οἱ ἄνθρωποι πού εὐεργετήθηκαν ἀπό τόν Χριστό, τόν ὕβρισαν, ἔτσι οἱ σημερινοί πού θά εὐεργετηθοῦν ἀπό μᾶς θά μᾶς ὑβρίσουν κι ἐμᾶς.

Στήν εὐαγγελική περικοπή πού διαβάζεται σήμερα, φαίνεται καθαρά πῶς ἀντιμετώπισαν οἱ φαραισαῖοι, οἱ κατ' ἐξοχήν ἄνθρωποι τῆς θρησκείας, τόν Χριστό, ὅταν Τόν εἶδαν νά κάνη θαύματα καί νά εὐεργετῇ τούς ἀδελφούς τους. Τόν κατήγγειλαν ὅτι συνεργάζεται μέ τό σατανᾶ, τόν ἄρχοντα τῶν δαιμόνων.

Παρά ταῦτα τό δικό μας χρέος εἶναι ἡ μίμηση τοῦ Χριστοῦ. Νά συμπαραστεκόμαστε στους ἀδελφούς μας. Ὑπόδειγμα τῆς ζωῆς μας εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Καί Αὐτός δέν ἤρθε γιά νά κάνη ὅ,τι Τοῦ ἀρέσει, ἀλλά νά ἐκτελέσῃ τή συγκεκριμένη ἀποστολή πού Τοῦ ἀνέθεσε ὁ Πατέρας Του: νά δείξῃ πόσο ὁ Θεός ἀγαπᾶ τούς ἀνθρώπους καί νά ἐργαστῇ τή σωτηρία τους.

Ποιός ἦταν ὁ τρόπος τοῦ Χριστοῦ; Ποιά ἦταν ἡ μέθοδος μέ τήν ὁποῖαν ἐργάστηκε τήν ἀποστολή Του καί

ἔξετέλεσε τὴν ἐντολή τοῦ Πατέρα Του; Ἦρθε κοντά μας κι ἔγινε ἓνα μ' ἑμᾶς. «Ὁ Θεός ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη.» Αὐτὴ ἡ συνάντηση, τὸ πλησίασμα τοῦ ἄλλου, εἶναι ἡ θεϊκὴ μέθοδος, τὴν ὁποῖαν ὑποδεικνύει ὁ Χριστός γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀδελφῶν μας. Ὁ ἴδιος ἦλθε στό πέλαγος τοῦ κόσμου, ὡς ναυαγοσώστης τῶν ἀνθρώπων πού πνίγονται στόν κοσμικὸ κατακλυσμό. Ἀπὸ τοὺς ψαράδες διάλεξε τοὺς ἀποστόλους Του. Ψαράδες καὶ ναυαγοσῶστες θέλει ν' ἀναδειχθοῦμε κι ἑμεῖς μέ τὸ δικό Του τρόπο, τὸ πλησίασμα καὶ τὴν ἔνωση, τὴ συναναστροφή μέ τόν ἄλλο. Πρῶτα πραγματοποίησε τὴν συνάντησή Του μέ τὸν ἀνθρωποστά σπλάγγνα τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ ἔκαμε τὴν ἀσύγχυτη ἔνωση τῆς θείας Φύσεως Του μέ τὴ δική μας ἀνθρώπινη φύση. Καί καθὼς τὴν προσέλαβε ἐπάνω Του, τὴν ἀγίασε καὶ τῆς μετέδωσε τὰ ιδιώματα τῆς θείας Του Φύσεως.

Στό ἐπόμενο στάδιο τῆς ζωῆς Του, ὅταν γεννήθηκε, μεγάλωσε καὶ συναναστράφηκε μ' ἑμᾶς, πῆρε κοντά Του ἀνθρώπους, τοὺς ἔκανε φίλους Του, ἔφαγε καὶ ἤπιε μαζί τους. Κι αὐτό τὸ ἔκανε συνεχῶς καὶ ἀδιακρίτως μέ ὅσους Τόν

πλησιάζαν· ὄχι μόνον τούς καλοπρο-
αίρετους καί εὐσεβεῖς, ἀλλά καί τούς
ἁμαρτωλοὺς, τούς τελῶνες, τούς φαρισαί-
ους καί τίς πόρνες, κι αὐτόν ἀκόμη τόν
μαθητὴ πού τόν πρόδωσε.

Μέ τήν ἴδια ἀγάπη προσέλαβε κι ἐμᾶς
μέ τό Βάπτισμα, μᾶς ἔνωσε στόν Ἐαυτό
Του καί μέ αὐτήν τήν «πρόσληψη», μέ τό
πού μᾶς πῆρε ἐπάνω Του, μᾶς ἐγιάτρεψε.
Γιά νά διατηρῆ μέσα μας αὐτή τή ζωή καί
τήν υἰγεία Του, μᾶς δίδει συνεχῶς νά
τρῶμε καί νά πίνουμε τό Σῶμα Του καί τό
Αἷμα Του, τόν Ἄρτο τῆς Εὐχαριστίας, καί
μᾶς ποτίζει πνευματικά μέ τόν
εὐαγγελικό λόγο τῆς Ἀλήθειας καί τῆς
Δυνάμεώς Του, τόν ὁποῖον ἀκοῦμε κάθε
φορά στή Θεία Λειτουργία καί τόν
μελετοῦμε μόνοι μας στή Βίβλο. Ἐπί
πλέον ὅμως, μᾶς κάνει τήν τιμὴ νά
συνομιλῆ μαζί μας μέ τήν προσευχή
συνεχῶς τόσο στήν ἀτομική μας
προσευχή, ὅσο καί στή δημόσια λατρεία
τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅσοι Τόν πλησιάσαμε ἔτσι πραγμα-
τικά, μέ πίστη στή Θεότητά Του καί στή
θέλησή Του, ὅτι μπορεῖ νά μᾶς ἀγιάση,
γιατρευτήκαμε καί γίναμε τό προζύμι
Του. Ἐχομε χρέος λοιπόν κι ἐμεῖς νά
συνεχίζουμε τό ἔργο Του, νά πορευόμαστε

πρός τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως Ἐκεῖνος ἦλθε πρὸς ἐμᾶς. Νά τούς μεταδίδουμε μέ τήν ἀγάπη μας, τή σωτήρια πίστη μας καί τά χαρίσματα πού Ἐκεῖνος μᾶς ἔδωσε.

Ἡ ζωὴ λοιπόν τοῦ χριστιανοῦ εἶναι μιὰ εὐεργετική, ζυμωτική πορεία ἀγάπης, γιά νά συναντήσῃ καί νά ἐνωθῇ μέ τούς ἀδελφούς του. Στόχος μας εἶναι, νά ζυμώσωμε ὡς προζύμι ὅλους τούς ἀνθρώπους. Νά τούς προσλάβωμε στό σῶμα μας· σέ ἓνα γάμο μυστικό, σάν ἐκεῖνο πού ἔκαμε ὁ Χριστός μ' ἐμᾶς, νά τούς μεταδώσωμε τήν πίστη μας καί τή ζωὴ μας. Ἄν δέν τό κατορθώσωμε αὐτό, δέ δά εἴμαστε τό ἀλάτι τῆς γῆς καί τό φῶς τοῦ κόσμου, ὅπως θέλει ὁ Κύριος. Αὐτή τήν ἀποστολή μας δέν πρέπει ποτέ, οὔτε μιὰ στιγμή τῆς ζωῆς μας νά τή λησμονοῦμε! Καί τό τελικό ἀποτέλεσμα τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔργου μας, τό τελικό κατόρθωμα πού ἔχομε νά ἐπιτελέσωμε πάνω στή γῆ, εἶναι ἡ ὁμόνοια, ἡ συμβίωση καί συνεργασία, μέ τήν ὁποῖαν εὐχαριστεῖται καί δοξάζεται ὁ Θεός. Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι καί τό οὐσιαστικό περιεχόμενο τῆς λατρείας μας (Βλ. στίχο 5 τῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς καί τόν πρόλογο τῆς κατηχήσεως τοῦ Φωτίου πρὸς τόν Βόριδα.)

Τό φάρμακο πού μᾶς στηρίζει εἶναι ὁ παρηγορητικός λόγος τῶν Γραφῶν, ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐντολή τοῦ Πατέρα. «Ἀπέστειλε τόν λόγον Αὐτοῦ καί ἰάσατο αὐτούς» (Ψαλμός 106, 20). Μελετῶντας τίς Γραφές ἀντλοῦμε ὑπομονή, παρηγορούμεθα καί Τόν δοξάζουμε (βλ. στίχο 4 τοῦ κειμένου). Πρός ἡμᾶς μίλησαν οἱ προφῆτες. Καί τελικά γιά νά μιλήσῃ σέ μᾶς ὁ Πατέρας Θεός, ἔστειλε τό Γιό Του. «Πολυμερῶς καί πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεός, λαλήσας τοῖς Πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ.» (Εβρ. 1,1)

- 1 **Ἀδελφοί, ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοί τά ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καί μή ἑαυτοῖς ἀρέσκειν.**

ὀφείλομε ἑμεῖς πού εἴμαστε δυνατοί
στήν πίστη νά ἀνεχώμαστε τίς
ἀδυναμίες τῶν ἀδυνάτων καί νά μήν
κάνουμε ὅ,τι ἀρέσει σ' ἐμᾶς.

- 2 **Ἐκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τό ἀγαθόν πρός οἰκοδομήν**

Καθένας μας ἄς φροντίσῃ νά εἶναι
ἀρεστός καί εὐχάριστος στόν πλησίον
γιά τό καλό κι ἔτσι νά συντελεῖ στήν
οἰκοδομή τῆς Ἐκκλησίας.

- 3 **καί γάρ ὁ Χριστός οὐχ ἑαυτῷ ἤρρεσεν, Ἄλλωστε καί ὁ Χριστός δέν ἐφρόντιζε**

για κείνα πού ἦσαν ἀρεστά στὸν Ἐαυτό
Του,

ἀλλὰ καθὼς γέγραπται,
ἀλλὰ ἔγινε αὐτό πού λέει ἡ Γραφή:
οἱ ὄνειδισμοὶ τῶν ὄνειδιζόντων Σε
ἐπέπεσον ἐπ' Ἐμέ.

«οἱ ὕβρεις ἐκείνων πού Σέ ἔβριζαν, Θεέ
μου, ἔπεσαν πάνω Μου».

- 4 Ὅσα γάρ προεγράφη,
εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη,
Γιατί ὅσα γράφτηκαν στίς Γραφές,
γράφτηκαν γιὰ νά διδασκώμαστε ἐμεῖς
ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς
καί τῆς παρακλήσεως τῶν Γραφῶν
τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν.

ὥστε μέ τὴν ὑπομονή καί τὴν
παρηγοριά πού δίνουν οἱ Γραφές νά
ἔχωμε σταθερή τὴν ἐλπίδα μας.

- 5 Ὁ δέ Θεός τῆς ὑπομονῆς
καί τῆς παρακλήσεως
Ὁ Θεός πού χαρίζει ὑπομονή καί
παρηγοριά,
δώη ὑμῖν τό αὐτό φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις
κατά Χριστόν Ἰησοῦν,
εὐχομαι νά σᾶς δώση τὴν ὁμόνοια
μεταξύ σας σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ,

- 6 ἵνα ὁμοθυμαδόν ἐν ἐνί στόματι
δοξάζητε τόν Θεόν καί Πατέρα
τοῦ Κυρίου ὑμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
ὥστε ὅλοι μαζί καί μ' ἓνα στόμα νά

δοξάζετε τὸ Θεό, τὸν Πατέρα τοῦ
Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

- 7 Διό προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους,
Γι' αὐτό νά παίρνετε πάνω σας, νά
ἀναλαμβάνετε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο,
καθώς καί ὁ Χριστός
προσελάβετο ὑμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.

ὅπως σᾶς πῆρε πάνω Του κι ἐσᾶς ὁ
Χριστός, γιὰ νά δοξάζεται ὁ Θεός. (Ἡ
ἐννοια τοῦ "προσλαμβάνω" ἐδῶ, εἶναι
περιμαζεύω καί σώζω, ὅπως π.χ. ἓνα σωστικό
πλοῖο τούς ναυαγούς.)

«ΑΛΛΗΛΟΥΪΑΡΙΟΝ»

Ψαλμός 106.

Ἀλληλουΐα. Ἀλληλουΐα. Ἀλληλουΐα.

Απέστειλε τὸν λόγον Αὐτοῦ καί ἰάσατο αὐτούς.

Ἀλληλουΐα. Ἀλληλουΐα. Ἀλληλουΐα.

Εξομολογησάσθωσαν τῷ Κυρίῳ τὰ ἐλέη Αὐτοῦ
καί τὰ θαυμάσια Αὐτοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων.

Ἀλληλουΐα. Ἀλληλουΐα. Ἀλληλουΐα.

Θυσάτωσαν θυσίαν αἰνέσεως
καί ἐξαγγελιάτωσαν τὰ ἔργα Αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει.

Ἀλληλουΐα. Ἀλληλουΐα. Ἀλληλουΐα.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ Ζ΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον 9,27-35.

Ἡ θεραπεία τῶν δύο τυφλῶν

και ενός κωφάλαλου δαιμονισμένου.

«Ἀπέστειλε τὸν λόγον Αὐτοῦ καὶ ἰάσατο αὐτούς» (Ψαλμός 106, 20).

**Οἱ ἄνθρωποι εἶναι τυφλωμένοι
ἀπὸ τὴν ἁμαρτία,**

ζοῦν στό σκοτάδι καὶ τό θάνατο

καὶ δέν εἶναι ἱκανοί νά δοῦν

καὶ νά ἀναγνωρίσουν

οὔτε τὸν γιατρό πού τούς ἔστειλε ὁ Θεός.

Ἐμβληματική εἰκόνα τῆς ἀνθρωπότητος ἔναντι τοῦ Εὐεργέτου καὶ λυτρωτοῦ τῆς, ἔναντι τοῦ Φωτοδότου τῆς ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, εἶναι οἱ τυφλοί: «Εἰς κρίμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι καὶ οἱ βλέποντες τυφλοί γένωνται!» (Ἰωάν. 9,39). Νά ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων.

**Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ Ο ΘΕΟΣ
ΕΣΤΕΙΛΕ ΤΟΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗ
ΥΙΟ ΚΑΙ ΛΟΓΟ ΤΟΥ**

Οἱ περικοπές πού διάλεξαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες γιά νά διαβάζωνται κατὰ τίς Κυριακές στή Θεία Λειτουργία, εἶναι χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τά ὁποῖα δείχνουν καθαρά τὴν συνολική εἰκόνα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο: γιά ποιό σκοπό ἦρθε στόν κόσμο. Τὴν ἴδια ὥρα ὅμως δείχνουν

καθαρὰ καὶ τὴν κατάστασιν τῆς ἀνθρωπότητος ἣ ὁποῖα Τὸν ὑποδέχτηκε καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἀνταποκρίθηκε στό κάλεσμά Του.

Αὐτό ἀκριβῶς θέλει νά μᾶς δείξῃ τό περιστατικό πού διαβάζεται σήμερον ἀπό τό Εὐαγγέλιον. Δείχνει τοὺς διαφορετικούς τρόπους μὲ τοὺς ὁποῖους ἀνταποκρίθησαν οἱ ἄνθρωποι στόν Χριστό πού ἦλθε ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ εὐεργέτης των. Ποιά στάση πῆραν ἀπέναντί Του.

Οἱ βασανισμένοι καὶ οἱ φτωχοὶ πού καταλαβαίνουν Ποιός εἶναι, τρέχουν πρὸς τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ, Δημιουργό, Θεραπευτὴ καὶ Ἀνακαινιστὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ θεραπεύονται.

Κάποιοι ἄλλοι πού ἐπίσης Τὸν ἀναγνωρίζουν ὡς ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ, φέρνουν σ' Αὐτόν ἕναν κουφό δαιμονισμένο καὶ τὸν θεραπεύει.

Οἱ ἄπλοὶ ἄνθρωποι θαυμάζουν καὶ ἀποροῦν. Ἀντίθετα, οἱ φαρισαῖοι μὲ τὴν στάση τους δείχνουν πὼς εἶναι στήν πραγματικότητα τελείως τυφλοὶ. Βλέπουν μὲ τὰ μάτια τους τὰ σημεῖα τῶν θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐργάζεται ὁ Κύριος, γιὰ νά τοὺς δώσῃ τὴν εὐκαιρία νά ἀναγνωρίσουν στό Πρόσωπό Του τὸν Ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ Πατρός καὶ ὁμῶς

πεισματικά Τόν ἀρνοῦνται καί Τόν ὑβρίζουν. Ἡ στάση τους αὐτή ἔναντι τῆς σωτηρίας πού τούς προσφέρει τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἡ περιφρόνηση, «βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» ἀρνοῦνται νά δεχθοῦν τήν δωρεά τοῦ Θεοῦ καί τήν συκοφαντοῦν λέγοντας ὅτι ὁ Κύριος κάνει θαύματα μέ τήν βοήθεια τοῦ ἄρχοντα τῶν δαιμόνων.

Ἡ περικοπή δείχνει τό ἔργο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: ὅτι ἀνοίγει τά μάτια τῶν ἀνθρώπων, δηλαδή τούς φωτίζει, διώχνει τό Δαίμονα καί θεραπεύει τίς ἀρρώστειες πού τούς βασανίζουν. Ἐπίσης δείχνει καί τήν στάση τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι στόν Ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ. Στό στίχο 35 ἔχομε μιά τελευταία ἐπισήμανση τῆς περικοπῆς, γιά τό ἔργο πού ἦρθε νά ἐπιτελέσει ὁ Χριστός στόν κόσμο. Ἦρθε νά κηρύξει τό Εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας καί νά θεραπεύσει κάθε ἀρρώστια καί ἀδυναμία τοῦ λαοῦ.

**Σκέψεις γιά ἐκτενέστερη ἀνάπτυξη
τοῦ θέματος:**

**Τό ἔργο τῆς Ἱεραποστολῆς
ὡς κύριας ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας.**

Οἱ κίνδυνοι πού караδοκοῦν γιά τούς ἐργάτες τῆς ἱεραποστολῆς μποροῦν νά προληφθοῦν ἔγκαιρα μέ τήν εἰδική πρόνοια τῶν ποιμένων τους, ἀπό τόν καιρό

ἀκόμη πού τούς καταρτίζουν ὡς χριστιανούς καί συγχρόνως νά προετοιμάζουν καί τήν ἀνάδειξή τους σέ ἄξια καί ικανά στελέχη τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου.

Μιά τελευταῖα παρατήρηση πού πρέπει νά ἔχωμε ὑπ' ὄψη μας ὡς χριστιανοί στίς συναναστροφές μας, γιά νά ἀποβαίνουν ἱεραποστολικές: Πρέπει νά εἶμαστε καταδεκτικοί, εὐγενεῖς, ἀλλά καί προσεκτικοί. Δέν πρέπει νά ἐμπιστευώμαστε τούς ἑαυτούς μας στούς ἀνθρώπους πού εὐεργετοῦμε, ἐπειδή νομιζομε ὅτι δέχτηκαν τόν λόγο μας, διότι μπορεῖ νά μᾶς προδώσουν. Δέν θά περιμένουμε τήν εὐγνωμοσύνη τους. «αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἐπίστευεν ἑαυτὸν αὐτοῖς διὰ τὸ αὐτὸν γινώσκειν πάντας» (Ιω. 2, 24).

Ὅφειλομε ὅμως νά δίδωμε στούς ἄλλους τό δικό μας λόγο μέ τό ζωντανό μας παράδειγμα, ἀλλά νά μὴν παίρνομε ἀπό αὐτούς τίς δικές τους συνήθειες καί τούς τρόπους τους, γιατί εἶναι δυνατόν νά μᾶς ζημιώσουν καί ὄχι μόνο νά μὴν τούς σώσουμε, ἀλλά νά χαθοῦμε κι ἐμεῖς μαζί τους. Ἐτσι δυστυχῶς ἐκκοσμικεύεται ὁ Χριστιανισμός καί οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας μεταβάλλονται σέ ἀνθρώπους

του κόσμου μέ χριστιανικά ὀνόματα.

Ἐνα σύνηδες πρόβλημα πού παρουσιάζεται στό ἱεραποστολικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ ἔλλιπής κατάρτιση τῶν προσώπων πού ἀσκοῦν τήν ἱεραποστολή, προτοῦ καθαρθοῦν καί φωτιστοῦν οἱ ἴδιοι.

Ἀπό τό σημεῖο αὐτό ξεκινᾷ ἕνα ἄλλο θέμα, τό ὁποῖο χρειάζεται νά μελετηθῇ ἐπαρκῶς. Τό ἐπισημαίνουμε μόνο: Ποιά εἶναι ἡ περαιτέρω κατάρτιση πού πρέπει νά ἔχη ὁ χριστιανός; Πῶς θά ἀποκτήσῃ αὐτή τήν εἰδικότητα, πού ἀπαιτεῖ ὁ ζυμωτικός ἱεραποστολικός ρόλος του μέσα στόν κόσμο καί ποιός θά φροντίσῃ νά τόν καταρτίσῃ σωστά, γιά νά ἀνταποκριθῇ στό ρόλο του; Ἐδῶ πρέπει νά τονίσωμε ὅτι, ἀρχή καί τέλος τῆς ζωῆς τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ σπουδή τοῦ θελήματός Του, ὁ φωτισμός του καί ἡ ἀκτινοβολία τῆς ζωντανῆς ἀγάπης του. Αὐτό ἀρχίζει ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἀναγεννήσεώς του.

Ἄλλα τά ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν ἕνα λογικό ποιῆμα. Δέ νοεῖται χριστιανός χωρίς ἐξάρτιση καί σύνδεση μέ ἕναν ἀληθινό καί κανονικό ποιμένα, ὡς ιδιαίτερο προσωπικό πνευματικό του Πατέρα, διδάσκαλο, πνευματικό ὁδηγό.

Ἐπειτα τά λογικά πρόβατα τῆς

Ἐκκλησίας σέ κάθε συγκεκριμένη χρονική στιγμή διακρίνονται σέ τάξεις.

Οἱ ἀπλοὶ χριστιανοὶ εἶναι λαϊκοί. Αὐτοὶ φωτίζονται καί προάγονται.

Οἱ «προάγοντες». Μερικοὶ προσδεύουν καί διακρίνονται, οἱ προαγόμενοι. Ἡ ποιμαίνουσα Ἐκκλησία, μέ τή «συμμαρτυρία», τήν εὐθύνη καί ὑπόδειξη τοῦ Πνευματικοῦ τους Πατέρα, τούς ἀναθέτει διάφορα καθήκοντα, διακονίες, στή λειτουργία τοῦ σώματός της. Ἄλλους τούς κάνει ποιμένες καί διδασκάλους της. Ὅλοι ὡστόσο, ὀφείλουν νά συνδέονται πρωταρχικά μέ τόν πνευματικό τους πατέρα πού εἶναι ὁ ὑπεύθυνος γιά τήν πνευματική τους κατάρτιση καί ἡ ὅλη ζωή καί τό ἔργο τους, θετικό ἢ ἀρνητικό χρεώνεται στό ὄνομά Του.

Μερικοὶ ἐκδηλώνουν κατ' ἀρχήν μιὰ ιδιαίτερη φιλοτιμία νά θέλουν νά μεταδώσουν καί στούς ἄλλους πνευματικά χαρίσματα. Ἐδῶ ἀκριβῶς παραδοκεῖ ὁ πλᾶνος γιά νά δημιουργήσῃ προβλήματα καί πλάνες στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἄραγε ἱκανοὶ καί εἶναι ἡ κατάλληλη ὥρα νά τό πράξουν; Τί ὁδηγίες δίδει γι' αὐτή τους τή διάθεση ὁ πνευματικός τους ὁδηγός; Ἡ φωνή τοῦ Χριστοῦ ἀπό ποιόν θά ἐπικυρωθῇ στή ζωή τους; Ὁ ρόλος τῆς

πνευματικῆς καθοδηγήσεως τῶν πιστῶν ἀπό τούς ποιμένες τους εἶναι σημαντικώτατος. Πρέπει νά ὁμολογήσωμε ὅτι ἐλάχιστα καί ἐλάχιστοι ἱερεῖς ποιμένες, ἐνδιαφέρονται γιά τήν πνευματική τροφοδοσία καί κατάρτιση τῶν ἀνθρώπων πού ὁ Χριστός ἔχει ἐμπιστευθεῖ στήν διαποίμανσή τους. Ἄλλο τόσο πρέπει νά παραδεχτοῦμε, ὅτι ἐλάχιστα καί ἐλάχιστοι χριστιανοί ἐνδιαφέρονται νά καταρτιστοῦν, ἀκολουθοῦντες τίς ὁδηγίες τῶν πνευματικῶν τους πατέρων. Αὐτές εἶναι οἱ δύο βασικές προϋποθέσεις, γιά τήν πνευματική προκοπή τῶν χριστιανῶν καί τήν ἄρτια τελείωσή τους, ὥστε νά γίνουν ἱκανοί καί σωστά νά βαδίζουν μέ ὑποδειγματική ζωή, ἀλλά καί σωστά νά ὁδηγοῦν καί τούς ἄλλους μέ τό παράδειγμά τους καί τήν ἀγάπη τους. Βλέπομε συνήθως Ἐκκλησιαστικές Κοινοότητες, Ἐνορίες, πού ἔχουν καλό ποιμένα ὁδηγό, νά ἀναδεικνύουν ἀπό τά μέλη τους πολλά πνευματικά ἀναστήματα, λαϊκούς καί κληρικούς.

Χωρίς πάντως αὕτη τήν εἰδική ἐπιμελεια καί κατάρτιση καί τήν ἄδεια καί εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ του, μέ τόν ὁποῖον εἶναι σέ συνεχῆ ἐπαφή ὁ χριστιανός, δέν πρέπει νά ἀναλαμβάνη μόνος του

ιεραποστολικές πρωτοβουλίες, γιατί κινδυνεύει και τούς άλλους να μή σώση, αλλά και ο ίδιος να χαθῆ. Οἱ συνήθειες ἐγωιστικές ἐκτροπές χριστιανῶν και ἐκκλησιαστικῶν ἐργατῶν στό ἔργο τῆς ιεραποστολῆς εἶναι πολλές και οἱ ζημιές πού προκαλοῦν στή ζωή και τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πολλές και δύσκολα ἐπισημαίνονται γιατί καλύπτονται κάπως ἀπό τήν «κατ' ἀρχήν καλή πρόθεση τοῦ ξεκινήματος», ἀλλά οἱ μυστικοί Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας διδάσκουν ὅτι «τό καλό, ἂν δέν γίνῃ καλῶς, δέν εἶναι καλό».

Θά πρέπει πάντως νά προσδέσωμε και μιᾶ ἄλλη ἐκτροπή, στήν ὁποῖαν ὀδηγεῖ ἡ φιλοτιμία τοῦ ἀνθρώπου πού δέν εἶναι ἀναγεννημένος χριστιανός και δέν συνδέεται σωστά μέ τόν πνευματικό του ὀδηγό, δηλαδή δέν θρίσκεται κάτω ἀπό τόν συνεχῆ ἔλεγχό του, τήν *ἀλαζονεία*. Νομίζει ὅτι εἶναι σπουδαῖος, ἐνῶ στήν πραγματικότητα τόν ἔχει κλέψει ὁ διάβολος και τόν ἔχει διδάξει νά μιμῆται τόν εὐκολο και ἐπιπόλαιο τρόπο συμπεριφορᾶς τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων. Πλούσια ἐξωτερική ἐμφάνιση, δημόσιες σχέσεις ἀλλά ἐσωτερική ἀγιότητα και ἀγάπη μηδέν. Ἡ σχέση του μέ τόν πνευματικό του ὀδηγό εἶναι ἐπιπόλαια,

οὐσιαστικά ἀνύπαρκτη, γιατί, καί χωρίς ὁ ἴδιος νά τό ἀντιλαμβάνεται ἀποκρύπτεται, δέν φανερώνεται πλήρως καί γνήσια στόν Πνευματικό του, καθώς προσπαθεῖ νά ἐμφανιστῆ πάντοτε μπροστά του μέ τόν ψεύτικο θώρακα τῆς εὐσεβείας, τήν ὁποίαν θέλει νά δείξη ὅτι ἔχει. Καί ὅμως ὁ ἴδιος θέλει νά κάνη τόν πνευματικό ὁδηγό στούς ἄλλους.

Στό σημεῖο αὐτό χρειάζεται ἕνα σχόλιο: Πολλοί ἄνθρωποι ταλαιπωρημένοι ἀπό τά βάσανα τῆς ζωῆς ἤ καί ἀπό τά λάθη τους, ἀνακαλύπτουν κάποτε τή στοργή τῆς Ἐκκλησίας καί τρέχουν μέ ἐνθουσιασμό πρὸς αὐτήν. Ὁ ἐνθουσιασμός τους αὐτός τούς ὑπαγορεύει νά βροντοφωνάξουν σέ ὅλους τά θαυμαστά πού βρῆκαν στήν Ἐκκλησία, ὅμως οἱ ἴδιοι δέν εἶναι ἀκόμη ἔτοιμοι νά δώσουν τή σωστή χριστιανική μαρτυρία, πρῶτον γιατί δέν εἶναι ἀκόμη ὀλοκληρωμένη ἡ παιδεία τους ἐν Χριστῷ καί δεύτερον ἐπειδή εἶναι καραβοτσακισμένοι οἱ ἴδιοι καί δέν ἔχουν δυνάμεις νά δείξουν τό σωστό παράδειγμα χριστιανικῆς ζωῆς. Ἔτσι, ἀντί νά γίνονται εὐεργετικό προζύμι γιά τούς ἄλλους, γίνονται τό χεῖριστο παράδειγμα πρὸς ἀποφυγήν καί δυσφημίζου, χωρίς νά τό καταλαβαίνουν, τήν εἰκόνα πού ἔχει ὁ μέσος ἄνθρωπος γιά τήν Ἐκκλησία καί

τούς πιστούς της.

Θά πρέπει λοιπόν κάθε πιστός πού θέλει νά ἐργαστῆ ἀποτελεσματικά καί κατά Θεόν τήν ἐντολή τῆς ἱεραποστολῆς, νά ἔχη τήν ἐπικύρωση, τή σφραγίδα, τή «συμμαρτυρία» τοῦ πνευματικοῦ του γιά δύο βεβαιώσεις ἀξιολύνης του: πρῶτον ὅτι εἶναι οὐσιαστικά συνδεδεμένος μέ τή ζωή τοῦ Χριστοῦ καί ζεῖ σέ ἀρμονική συνεργασία μέ τά ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, καί δεύτερον ὅτι μέσα στήν Ἐκκλησία ἔχει ἤδη «παιδευτεῖ» καί καταρτισθῆ ἀξίως καί εἶναι ἰκανός νά ἀσκῆ τό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς στό βαθμό πού τοῦ ἐπιτρέπει «ὁ κανόνας» πού ἔχει ἀπό τόν πνευματικό του. «Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν».

Αὐτή ἡ ἐκκλησιαστική, οὐσιαστική, πνευματική καί κανονική σύνδεση τοῦ πιστοῦ μέ τήν Ἐκκλησία καί τόν πνευματικό ὁδηγό Ποιμένα εἶναι ἡ βασική καί ἀπαραίτητη προϋπόθεση προκειμένου νά ἀσκήση ὁποιοδήποτε ἱεραποστολικό ἔργο. Δέν μπορεῖ κάποιος μέσα σ' ἓνα σπίτι νά κάμη κάτι, χωρίς τήν ἐγκριση τοῦ νοικοκύρη τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ νοικοκύρης ἀπό τόν ὁποῖο πρέπει νά πάρη τήν ἄδεια καί τόν τρόπο κάθε ἐργασίας ὁ πιστός

εἶναι ὁ Πνευματικός του. Ἄν δέν ὑπάρχει πνευματικός ὁδηγός ὑπεύθυνος, δέν συζητοῦμε κἀν γιά δυνατότητα πνευματικῆς ἐργασίας. Ὅτι κι ἂν κἀνη κάποιος χωρίς εὐλογία καί ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πνευματικοῦ του, μοιάζει μέ τή ζωή τῶν Ἑβραίων στήν ἔρημο (Ψαλμός 106). Ὁ πραγματικός χριστιανός ἐκμυστηρεῦεται τίς σκέψεις του στόν πνευματικό του ὁδηγό, κουβεντιάζει μέ αὐτόν τά σχέδιά του γιά τό πῶς μελετᾶ νά προσεγγίσῃ κάποιους ἀδελφούς, ὥστε νά παίρνη καί τίς κατάλληλες κατευθύνσεις γιά συντονισμένο καί περιεκτικό ἐφοδιασμό του μέσα ἀπό τή μελέτη τῶν σοφῶν ἐρμηνευτῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς θείων Πατέρων.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγοντι τῷ Ἰησοῦ
ἠκολούθησαν Αὐτῷ δύο τυφλοί
κράζοντες καί λέγοντες:

Ἐκεῖνο τόν καιρό, ἐκεῖ πού περνοῦσε ὁ
Ἰησοῦς Τόν ἀκολούθησαν δύο τυφλοί,
πού φώναζαν κι ἔλεγαν:

- Ἐλέησον ἡμᾶς, Υἱέ Δαυΐδ.

Σπλαγγνίσου μας, Υἱέ τοῦ Δαβίδ!

28 Ἐλθόντι δέ εἰς τήν οἰκίαν

Κι ὅταν ἔφτασε στό σπίτι,
προσῆλθον Αὐτῷ οἱ τυφλοί
πῆγαν κοντά Του οἱ τυφλοί
καί λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς:

- Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;
καί ὁ Ἰησοῦς τούς λέει: Πιστεύετε πώς
μπορῶ νά τό κάνω αὐτό;
Λέγουσιν Αὐτῷ· - Ναί, Κύριε.
Τοῦ λέει: Ναί, Κύριε.
- 29 Τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν λέγων·
Τότε ἄγγιξε τά μάτια τους λέγοντας:
- Κατά τήν πίστιν ὑμῶν
γενηθήτω ὑμῖν.
Ὅπως τό πιστεύετε νά σᾶς γίνη.
- 30 Καί ἀνεώχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί·
Κι ἀνοίχτηκαν τά μάτια τους.
καί ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων·
Τότε ὁ Ἰησοῦς τούς πρόσταξε λέγοντας:
- Ὁρᾶτε μηδεῖς γινωσκέτω.
Προσέξτε νά μήν τό μάθη κανένας.
- 31 Οἱ δέ ἐξελθόντες διεφήμισαν Αὐτόν
ἐν ὅλῃ τῇ γῆ ἐκεῖνῃ.
Αὐτοί ὅμως, μόλις βγήκαν ἔξω, διέδωσαν
τή φήμη Του σ' ὅλη τήν περιοχὴ ἐκεῖνῃ.
- 32 Αὐτῶν δέ ἐξερχομένων
ἰδοῦ προσήνεγκαν Αὐτῷ ἄνθρωπον
κωφόν δαιμονιζόμενον·
Ἐνῷ ἔβγαιναν ἔξω οἱ δύο τυφλοί,
Τοῦ ἔφεραν ἕναν κωφάλαλο δαιμονισμένο.
- 33 καί ἐκβλήθεντος τοῦ δαιμονίου
ἐλάλησεν ὁ κωφός
Καί μόλις ἔδιωξε τό δαιμόνιο, μίλησε ὁ
κωφάλαλος.
καί ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι λέγοντες

- ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραήλ.
Κι ὁ κόσμος θαύμασε καί εἶπε: Ποτέ ὡς
τώρα δέν εἶδαν οἱ Ἰσραηλίτες τέτοια
πράγματα!

34 Οἱ δέ Φαρισαῖοι ἔλεγον·

Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως ἔλεγον:

- Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων
ἐκβάλλει τά δαιμόνια.

Μέ τή δύναμη τοῦ ἄρχοντα τῶν
δαιμονίων διώχνει τά δαιμόνια.

35 Καί περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς

Ὁ Ἰησοῦς περιόδευε

τάς πόλεις πάσας καί τάς κώμας

σ' ὅλες τίς πόλεις καί στά χωριά,

διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν

καί δίδασκε στίς Συναγωγές τους,

καί κηρύσσων τό Εὐαγγέλιον

τῆς Βασιλείας

κήρυττε τό χαρμόσυνο μήνυμα γιά τόν

ἐρχομό τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ

καί θεραπεύων πᾶσαν νόσον

καί πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

καί γιάτρευε κάθε ἀσθένεια καί κάθε

ἀδυναμία στό λαό.

Δόξα Σοι Κύριε, δόξα Σοι.